

Čarodějnice školou povíme

Jill Murphyová

Jill Murphyová

Čarodějnice
školaou povíme

Pro Reeeneyho

Copyright © 1974 by Jill Murphy

Cover Illustration © Jill Murphy, 2009

Illustrations © Jill Murphy, 2009

Translation © Michaela Tychtlová, 2009

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2009, 2012

ISBN 978-80-7388-708-7

KAPITOLA PRVNÍ

KADEMIE slečny Krákové pro čarodějnice stála na vrcholku vysoké hory porostlé borovicovým lesem. Vzhledem k šedivým zdem a věžím vypadala spíš jako vězení než škola. Občas se nad zdí u hřiště objevily studentky poletující na košťatech, ale obvykle bylo celé místo napůl zahaleno v mlze, takže když jste se na tu horu náhodou podívali, budova nebyla skoro vidět.

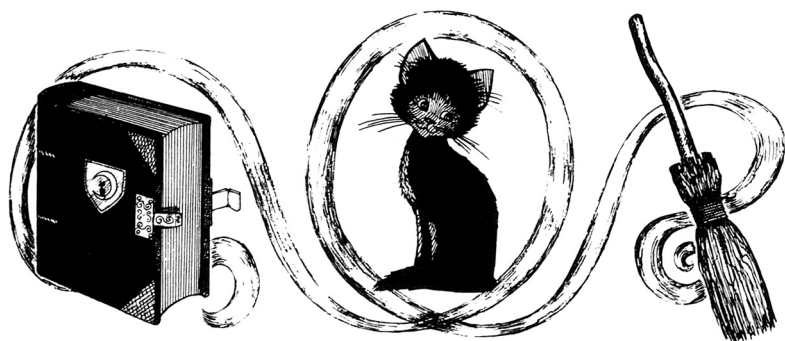
Vše, co se školy týkalo, bylo ponuré a temné. Dlouhé úzké chodby a točitá schodiště – a také děvčata nosila černé uniformy, černé punčocháče, černé okované vysoké boty a šedivé košile s černo-šedivými kravatami. Dokonce i jejich letní oblečení mělo černo-šedivé kostičky. Jediné záblesky barev se objevovaly na páscích u uniforem (každá kolej měla vlastní barvu) a na školním odznaku v podobě černé kočky sedící na žlutém měsíci. Pro zvláštní příležitosti jako například předávání cen nebo Halloween měly dívky další uniformu sestávající z dlouhé róby s vysokým špičatým kloboukem. Ta byla ale také černá, takže v tom nebyl moc velký rozdíl.

Škola měla tolik pravidel, že jste nemohli udělat skoro nic, aniž byste něco neporušili, a každý týden se tu psaly testy a skládaly zkoušky. Mildred Virvátlová chodila do prvního ročníku a neustále lítala v nějakém průšvih. Vlastně ani nechtěla pravidla porušo-

vat a učitele obtěžovat, ale tam, kde se ocitla, něco se semlelo. Mohli jste se spolehnout, že Mildred bude mít klobouk obráceně a tkaničky jí budou plandat po podlaze. Kdykoli šla po chodbě, vždycky se našel někdo, kdo na ni pokřikoval, a skoro každý večer psala nějaký trest nebo ji nechali po škole. Každopádně ale měla spoustu přátel, i když v lektvarové laboratoři se od ní drželi dál. Její nejlepší kamarádka Maud při ní vždycky věrně stála, přestože z toho, co se kolem Mildred někdy dělo, vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Dívky tvořily legrační pár – Mildred byla vysoká a hubená s dlouhými copy, které často bezmyšlenkovitě cumlala (další věc, za niž ji často napomínali), zatímco Maud byla malá a obtlouklá, měla kulaté brýle a vlasy nosila svázané do culíků.

První školní den na Akademii dostaly studentky koště a učily se na něm létat, což trvalo docela dlouho. Vůbec to není tak lehké, jak to vypadá. V polovině prvního semestru

prvního školního roku dostala každá dívka černé kotě, které také naučila jezdit na koštěti. Pro kočky nebyl žádný zvláštní praktický důvod kromě toho, že se tak udržovala tradice. Jiné školy měly místo koček sovy, ale to byla jen otázka vkusu. Ředitelka slečna Krákavá na tradicích velmi lpěla. Nevěřila žádným z těch moderních nesmyslů a učila mladé čarodějnice udržovat veškeré zvyky, které se sama v mládí naučila. Na konci prvního roku každá studentka obdržela výtisk *Populární knihy kouzel*, knihu tlustou tři palce a vázanou v černé kůži. Vlastně nebyla určena k tomu, aby se používala, protože ve třídách už měli paperbackové vydání, ale stejně jako kočky i tohle byla tradice. Vedle každoročního udělování cen neprobíhala žádná další prezentace až do pátého, posledního ročníku, kdy většina studentek obdržela čarodějnické maturitní vysvědčení. Zdálo se, že Mildred se nikdy nemůže tak daleko

dostat. Když byla ve škole pouhé dva dny, nabourala koštětem do zdi, koště zlomila v půli a promáčkla si klobouk. Koště spravila lepidlem a lepicí páskou a naštěstí pořád létalo, ačkoli v místě opravy byla ošklivá boule, takže se někdy docela obtížně ovládalo.

Tento příběh začíná asi tak v polovině prvního Mildredina semestru, v noci před kočičí prezentací...

Byla skoro půlnoc a škola byla zahalená do tmy kromě jednoho úzkého okénka, ve kterém se mihotal plamínek svíčky. Byl to Mildredin pokoj. Seděla na posteli oblečená

do pyžama s černo-šedivými pruhy a vypadala, že každou chvíli usne. Maud seděla schoulená na druhém konci postele, zachumlaná do šedivé flanelové noční košile a černého vlněného plédu. Každá studentka měla stejný typ pokoje: velmi jednoduchý, se skříní, kovovým nočním stolem, židlí a úzkým oknem, jaká měli lukostřelci na starých hradech. Podél holých stěn se táhla dlouhá police na obrázky, ze které viselo plátno s vyšitým citátem z knihy kouzel. Ve dne se na ní houपालo také několik netopýrů. Mildred měla v pokoji netopýry tři – malé velmi přátelské chlupáče. Zbožňovala zvířata a těšila se na zítřek, až dostane vlastní kotě. Všechny dívky byly z té prezentace velmi rozrušené a celý večer strávily tím, že si žehlily nejlepší šaty a vyhlazovaly důlky na nejlepších kloboucích. Maud nemohla rozčilením spát, a tak vklouzla do pokoje ke kamarádce Mildred, aby si s ní popovídala.

„Jak své kotě pojmenuješ, Maud?“ zeptala se Mildred ospale.

„Půlnoc,“ řekla Maud. „Zdá se mi to dramatické.“

„Mám z té prezentace strach,“ povzdechla si Mildred, zatímco si žvýkala konec copu. „Jsem si jistá, že provedu něco strašného, jako že kotěti šlápnu na ocas nebo že jakmile se na mě podívá, uteče oknem ven. Něco se určitě pokazí.“

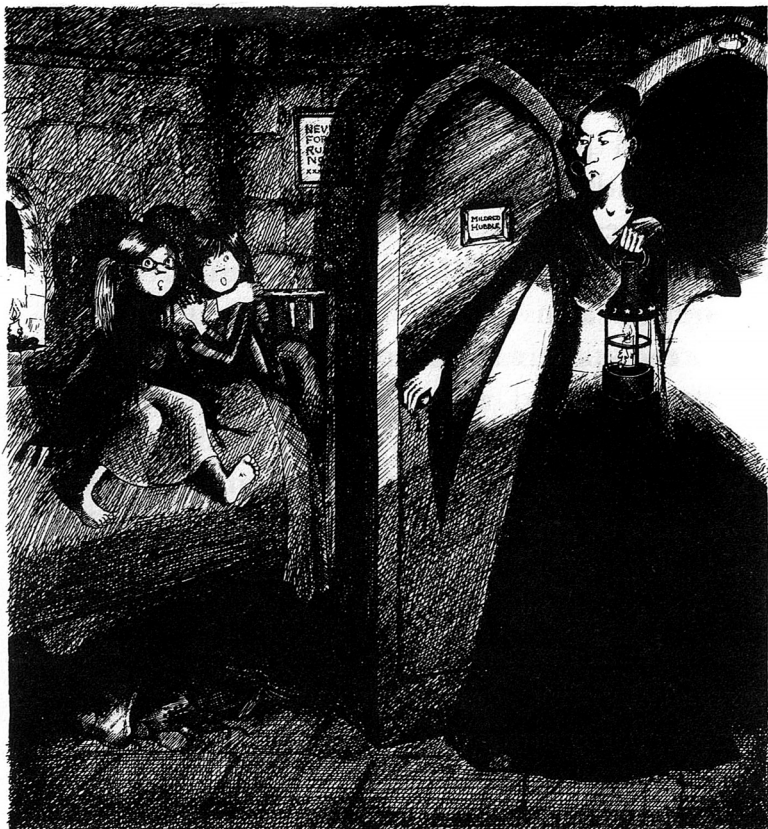
„Neblázní,“ utěšovala ji Maud. „Víš, jak to se zvířaty umíš. Nebudeš mu moct šlápnout na ocas, protože se nedostane na zem. Slečna Krákavá ti ho předá a tím to končí. Takže se není čeho bát, nemyslíš?“

Než měla Mildred čas odpovědět, rozrazilily se dveře a objevila se v nich slečna Metlová zahalená do černého županu a v ruce držela lucernu. Byla to vysoká, hrůzu nahánějící dáma s ostrým kostnatým obličejem a černými vlasy, které nosila do drdolu tak utaženého, až z toho měla natažené i čelo.

„Není už poněkud pozdě, děvčata?“ zeptala se kousavě.

Dívky, které si při jejím příchodu skočily do náruče, se od sebe odtrhly a upřeně se zahleděly do země.

„Samozřejmě, pokud nechcete být vyloučeny ze zítřejší prezentace. To se pak chováte správně,“ pokračovala slečna Metlová ledovým hlasem.

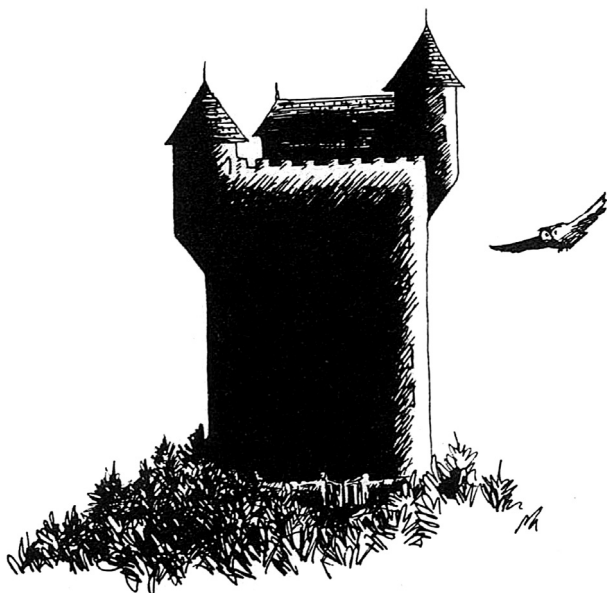

„Ano, slečno Metlová,“ pronesly dívky sborově.

Slečna Metlová se významně zadívala na Mildredinu svíčku, pak vykročila na chodbu a před sebou poháněla Maud.

Mildred svíčku rychle sfoukla a vzlouz-
la pod peřinu, ale pořád nemohla usnout.
Za okny slyšela houkat sovy a někde ve škole
vítr mlátil s dveřmi, které někdo zapomněl
zavřít. Po pravdě řečeno, Mildred se ve tmě
bála, ale nikomu to neříkejte. Protože kdo
kdy slyšel o čarodějnici, která se bojí tmy?

KAPITOLA DRUHÁ

REZENTACE se odehrávala ve Velkém sále, obrovské kamenné místnosti s řadami dřevěných lavic, na konci se zvýšeným pódiem a s portréty na zdech. Celá škola se shromáždila a slečna Krákavá a slečna Metlová stály na pódiu za stolem. Před sebou měly proutěný koš, ze kterého se ozývalo mňoukání a pištění.

Nejprve dívky zazpívaly školní hymnu, která zněla takto:

Stále vzhůru, stále výše
Pyšně nad vrcholky stromů
Koště je křídlem a stíny plní
Oblohu noční v odrazu hromů

Výzvou je pro nás nový den každý
Učit se vyrobit zlato jen z páry
Která si stoupá nad kotle bublající
Jak slastné je provádět ta kouzla a čáry

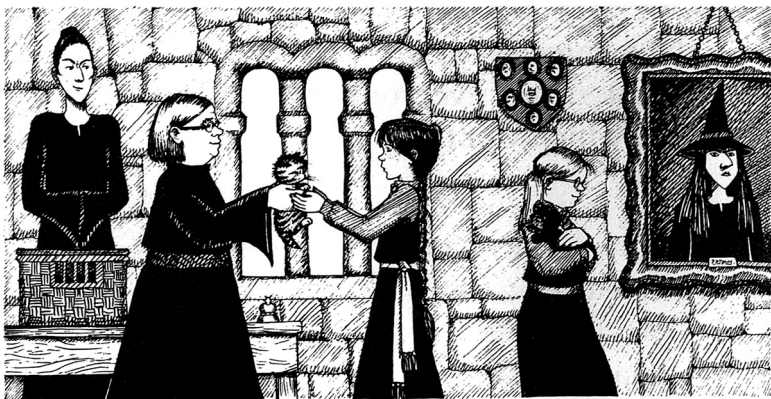
S radostí mícháme lektvary zvláštní
Každá z nás stane se odvážnou, smělou
Stojíme spolu tu a nic nás nerozdělí
Vzpomínky zůstanou na školu skvělou

Byla to taková obvyklá hymna plná hr-
dosti, radosti a ambicí. Mildred ještě nikdy
nenamíchala lektvar s radostí ani nevzlétla
na koštěti s pýchou – dalo jí příliš práce, aby
ho vůbec udržela rovně!

Když dozpívaly poslední sloku, slečna Krákavá zazvonila na malý stříbrný zvonek a děvčata nastoupila do řady, aby převzala koťata. Mildred byla poslední, a když došla ke stolu, slečna Krákavá z koše nevytáhla úhledné černé kotě podobné těm ostatním, ale malého mourka s bílými tlapkami a kožíškem, který vypadal, jako by ho celou noc cuchala vichřice.

„Černá nám už došla,“ vysvětlila slečna Krákavá s milým úsměvem.

Slečna Metlová se také usmívala, ale kysele.

Po slavnosti se dívky pospíchaly podívat na Mildredino kotě.

„Myslím, že v tom měla prsty Metla,“ řekla potichu Maud. („Metla“ byla její přezdívka pro slečnu Metlovou.)

„Nezdá se vám, že vypadá trochu nevýrazně?“ obávala se Mildred a podržela mourované kotě na hlavě. „Ale vlastně mi to vůbec nevadí. Akorát mu musím vymyslet jiné jméno – chtěla jsem mu říkat Saze. Pojdme dolů na hřiště a uvidíme, co s nimi udělá jízda na koštěti.“

Téměř všechny studentky prvního ročníku se pokoušely posadit svá zmatená kořata na košťata. Několik koček se okamžitě pověsilo dolů za drápky, ale jedna, která patřila poněkud arogantní mladé čarodějnici jménem Ethel, seděla hned pěkně zpříma a klidně si čistila tlapy, jako by se na koštěti narodila.

Jízda na koštěti nebyla nic snadného, jak už bylo řečeno. Nejdřív jste museli

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.